

zuální politice Unie, k otázkám rozvoje transevropské sítě letišť, k rozvoji venkovské turistiky.

Amsterodamská smlouva (1997) na základě výsledků mezivládní konference 1996–1997 rozhodla rozšířit

oblasti, v nichž budou vyžadovány konzultace Výboru regionů.

V čele správy Výboru regionů je generální tajemník. Výbor regionů má sídlo v Bruselu.

- bt -

Převzato z Evropská společenství – První pilíř Evropské unie

Velký Evropan Jacques Delors

Narozen v roce 1925. Francouzský ekonom a levicový politik, bývalý předseda Evropské komise (1985–1995).

J. Delors vyrůstal v tradiční katolické rodině, což ovlivnilo jeho pozdější politické názory. *J. Delors* patřil k nové generaci francouzských levicových politiků, kteří v sedmdesátých letech převzali vedení v Socialistické straně. *J. Delors* se nejprve angažoval jako odborový aktivista, poté se stal členem plánovací komise, která byla jednou z institucí zděděných po *J. Monnetovi*. Získané zkušenosti formovaly jeho názory na ekonomii, které později uplatnil i jako předseda Evropské komise. Krátce by se daly shrnout jako odmítnutí keynesiánství, propagace volného trhu s regulačními mechanismy státu a sociální dialog vedoucí k „dynamickým kompromisům“ sociálních aktérů. Po vítězství *F. Mitterranda* v prezidentských volbách (1981) se *J. Delors* stal ministrem financí, který byl nucen provádět tvrdší úsporná opatření. Odchod z této funkce mu umožnil nástup do úřadu předsedy Evropské komise (1985). Jeho dekáda v čele Komise patřila k nejdůležitějším v celé historii Evropských společenství (ES). Během jeho úřadování došlo k převratným změnám jak uvnitř ES, tak i v mezinárodní politice. *Delorsova* Komise iniciovala Jednotný evropský akt (JEA) (1986), kterým se završilo budování jednotného evropského trhu. Díky JEA se zavedlo poprvé v historii ES hlasování kvalifikovanou většinou, zvýšily se rozhodovací kompetence Evropského parlamentu i kompetence Evropské komise na úkor členských států v hospodářské a sociální politice. V roce 1987 Komise připravila tzv. „*Delorsovy*“ balíky, které reformovaly rozpočtovou politiku, společnou zemědělskou politiku a struktu-

rální fondy. Po úspěšné kampani pro zavedení těchto nezbytných reforem se *Delorsova* pozornost obrátila k sociálním aspektům. Jeho Komise navrhla Sociální chartu (1989) a kladla velký důraz na sociální dialog a dimenzi. V roce 1988 *J. Delors* zahájil kampaň za vytvoření Evropské měnové unie (EMU) a poté podpořil snahy Německa a Francie i na vytvoření politické unie. Tyto snahy vyústily v Maastrichtskou smlouvu (1992). Komise se stala pod vedením *J. Delorse* jakýmsi motorem evropské integrace, kdy už sama začala navrhopvat další integrační kroky a body jednání. Během *Delorsovy* dekády došlo k převratným změnám, které značně přiblížily fungování ES k představě jejich zakladatelů. Evropská unie začala připomínat federální uspořádání. Sám *J. Delors* vyznával *Monnetovu* zásadu, že ekonomická spolupráce povede i ke spolupráci politické. Proto nechal vypracovat Bílé knihy, jež mapovaly přetrvávající potíže a vyjmenovávaly kroky vedoucí k jejich odstranění. Ve věci evropské integrace dosahoval *J. Delors* mezi jednotlivými politickými aktéry také kompromisů. Používal metodu neformálních domluv a dohod. Sám se osvědčil jako výborný vyjednávač a diplomat, který měl jediný cíl: posílit Evropskou unii.

Univerzita Karlova v Praze na návrh Právnické fakulty 20. září 1990 udělila *J. Delorsovi* vědeckou hodnost doktor honoris causa právních věd „za mimořádné zásluhy při rozvíjení principů kulturních a humanistických tradic společné Evropy a za úsilí o přechod z ekonomického na politické sjednocení v duchu jednotného Evropského aktu“.

Informace z internetu